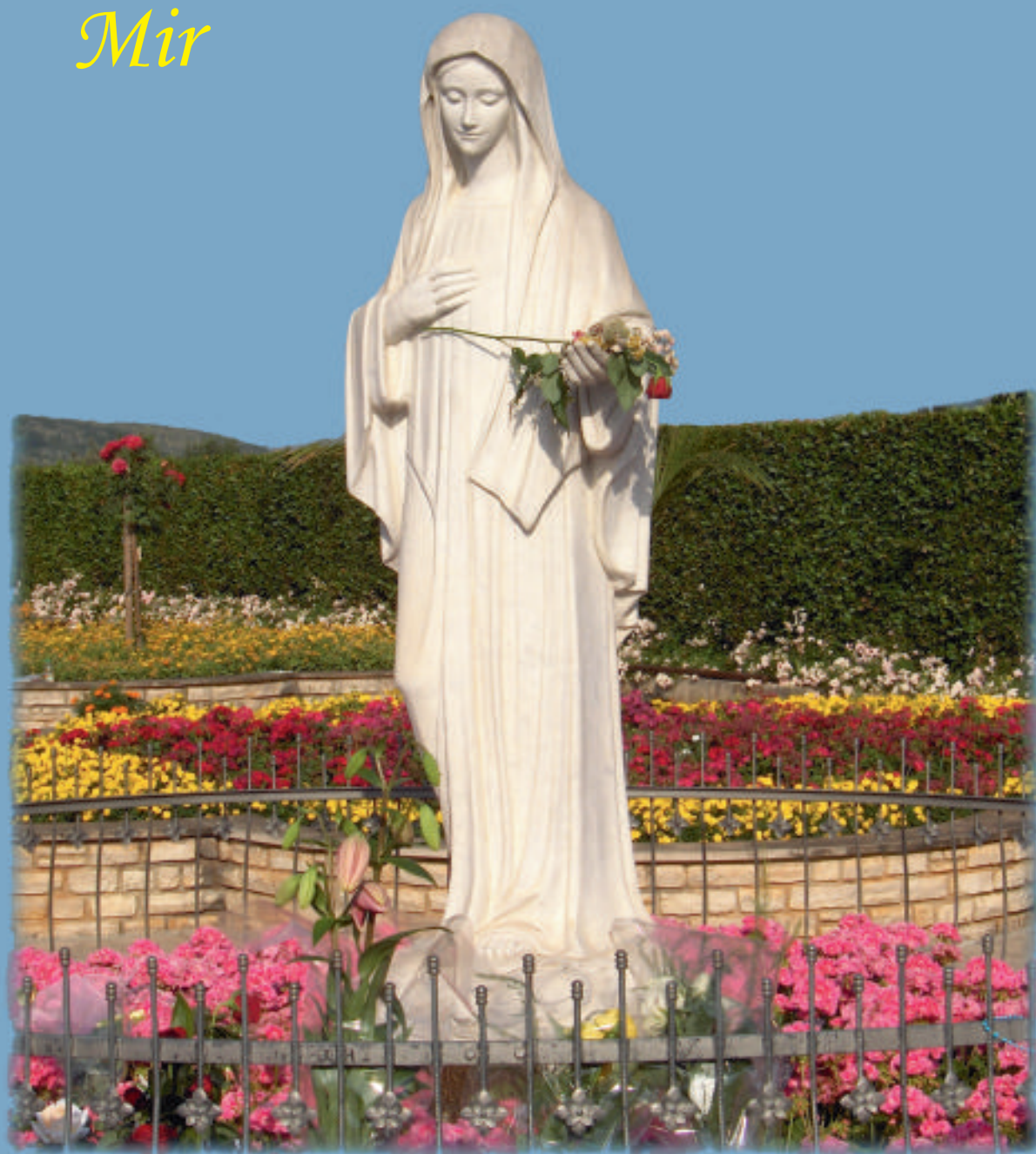

LETNIK XXI. NOVEMBER -DECEMBER 2013

11-12

Mir

Odmev Međugorja

Brezmadežna Marija

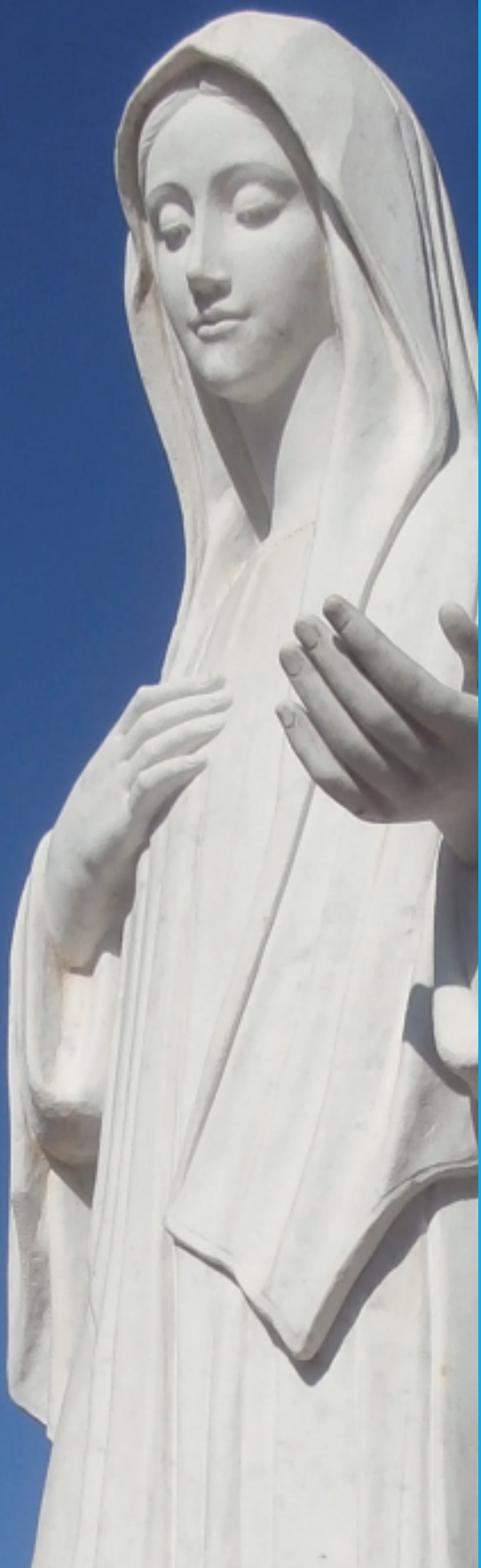
Pozdravljamo te, Brezmadežna Marija,
ti si Jezusova Mati in Mati novega človeštva.
Velike reči ti je storil Vsemogočni,
napolnil te je z blagoslovom,
bila si milosti polna, vsa lepa in sveta,
nobena senca ni zameglila tvojega sijaja.
Ti si polno uresničena oseba,
taka kot si te je Bog zamislil že od začetka.

Marija, očarani smo od tvoje lepote
in ti vzklikamo, da si blagoslovljena.
Naš glas se povezuje v hvalnico,
ki se dviga od roda do roda.
Veselimo se tvoje izpolnjenosti, o Mati,
in gledamo tvoje poteze na Kristusovem obrazu.
Ti si začetek naše odkupitve,
prvi svetli žarek odrešenja,
ki se širi v srce grešnega človeštva.

S svojo poklicanostjo kažeš na našo poklicanost,
na to, da tudi nas Bog kliče v svojem dobrohotnem načrtu,
da smo bili že od začetka izbrani in posvečeni,
da bi bili sveti in čisti v sinovski zvestobi in svobodi.

Angelu si odgovorila z vso budnostjo in odgovornostjo,
pokazala si se kot pokorna služabnica Božjih načrtov ...
Tudi mi ti zaupamo svoje življenje, da bi živeli v skladu s tem,
kar si je Bog zamislil in kar nam predlaga za našo srečo.
Marsikdaj nas je strah odgovoriti na njegove zahteve,
bojimo se, da bo zahteval preveč.
Daj nam, o Mati, dar svojega neomajnega zaupanja v Boga,
da bomo v vsem tvoji zvesti otroci.

O, Marija, Odrešenikova Mati,
opogumi nas v boju z zlom in v prizadevanju za dobro,
naj bomo pod tvojim mogočnim varstvom.
Obnavljamo svoje krstne obljube
in se odpovedujemo hudobnemu duhu,
ki je oče laži in obtožuje otroke luči.
Po tebi se izročamo Jezusu, Božjemu in tvojemu Sinu,
da bomo tudi mi sveti in brezmadežni Božji sinovi in hčere.

Vsebina revije

Sporočila
Kraljice miru

Razmišljanje ob
sporočilu 25. v mesecu

Razmišljanje ob
sporočilu 2. v mesecu

Luč vere

Sveta maša

Kotiček mladih

Sveto pismo

Vztrajajte v molitvi
do konca

Obvestila

Romaja

25. aprila 2001

"Dragi otroci! Tudi danes vas kličem k molitvi. Otročiči, molitev dela čudeže. **Kadar ste utrujeni in bolni** in ne poznate smisla svojega življenja, vzemite rožni venec in molite, molite vse dokler vam molitev ne postane radostno srečanje z vašim Odrešenikom. Z vami sem in zagovarjam vas in molim za vas otročiči. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

*Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. oktobra 2013*

*"Dragi otroci! Danes vas kličem, da se odprete molitvi.
Molitev dela čudeže v vas in po vas. Zato, otročiči, v
preprostosti srca prosite Najvišjega, da vam da moč, da
boste Božji otroci, ne pa da satan trese z vami kot veter z
vejami. Otročiči, znova se odločite za Boga in iščite samo
Njegovo voljo, potem boste v Njem našli radost in mir.
Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."*

*Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragičević
Soldo*

2. novembra 2013

*"Dragi otroci, znova vas na materinski način kličem, da
ljubite, da neprenehoma molite za dar ljubezni, da ljubite
nebeškega Očeta nad vse. Če boste ljubili Njega, boste
ljubili sebe in svojega bližnjega. Tega ni mogoče ločiti.
Nebeški Oče je v vsakem človeku, vsakogar ljubi in kliče po
njegovem imenu. Zato, otroci moji, po molitvi prisluhnite
volji nebeškega Očeta. Pogovarjajte se z Njim. Imejte
osebni odnos z Očetom, ki bo še bolj poglobil vaše odnose,
odnose v skupnosti mojih otrok, mojih apostolov. Kot mati
želim, da se po ljubezni do nebeškega Očeta dvignete nad
tuzemeljsko praznino in pomagajte drugim, da postopoma
spoznajo nebeškega Očeta in se mu približajo.*

*Otroci moji, molite, molite, molite za dar ljubezni, ker je
ljubezen moj Sin.*

*Molite za svoje pastirje, da vas bodo vedno ljubili tako, kot
vas je ljubil moj Sin, ki je svojo ljubezen pokazal tako, da je
dal svoje življenje za vaše odrešenje. Hvala vam."*

*Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlovič Lunetti
25. novembra 2013*

“Dragi otroci! Danes vas vse kličem k molitvi. Otročki, odprite vrata srca globoki molitvi, molitvi s srcem, in takrat bo Najvišji mogel delovati v vaši svobodi in začelo se bo spreobrnjenje. Vera bo postala trdna, da boste mogli z vsem srcem reči: ‘Moj Bog, moje vse.’ Dojeli boste, otročki, da je tukaj na Zemlji vse minljivo. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.”

*Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo
2. decembra 2013*

"Dragi otroci, z materinsko ljubeznijo in materinsko potrpežljivostjo gledam na vaše nenehno tavanje in vašo izgubljenost. Zato sem z vami. Želim vam pomagati, da najprej najdete in spoznate sebe, da bi mogli nato spoznati in priznati vse tisto, kar vam ne dovoljuje, da bi iskreno, s polnim srcem spoznali ljubezen nebeškega Očeta. Otroci moji, Očeta spoznamo po križu. Zato ne zavračajte križa, prizadevajte si ga dojeti in sprejeti z mojo pomočjo. Ko boste mogli sprejeti križ, boste razumeli tudi ljubezen nebeškega Očeta; hodili boste z mojim Sinom in z menoj; razlikovali se boste od tistih, ki niso spoznali ljubezni nebeškega Očeta, tistih, ki ga poslušajo, a ga ne razumejo, ne hodijo z Njim, ga niso spoznali. Želim, da spoznate resnico mojega Sina in postanete moji apostoli, da se kot Božji otroci dvignete nad človeško mišljenje in vedno v vsem znova iščete Božje mišljenje.

Otroci moji, molite in postite se, da bi mogli spoznati vse tisto, kar pričakujem od vas.

Molite za svoje pastirje in hrepenite po tem, da v skupnosti z njimi spoznate ljubezen nebeškega Očeta.

Hvala vam."

**MOČ NAJVIŠJEGA IN
SATANOV VETER**

Marija nam v svojem tokratnem sporočilu spregovori močan stavek: „Zato, otročiči, v preprostosti srca prosite Najvišjega, da vam da moč, da boste Božji otroci, ne pa da vas satan trese kot veter stresa veje.“ Ob tem stavku se želimo ustaviti in ga prenesti v naša življenja kot spodbudo in opozorilo. To Marijino povabilo je tako rekoč osrednji del njenega sporočila in obenem tudi resno svarilo.

Marija želi, da smo Božji otroci. Pravzaprav je Mariji ta izraz zelo pri

srcu, saj vsako svoje sporočilo začne z besedami „Dragi otroci“. Da smo Božji otroci, pomeni, da na poseben način vstopamo v zelo osebni odnos z Bogom. Podoba tega odnosa je sam Božji Sin, ki se tudi sam v molitvi obrača na Boga zelo osebno z besedo „Oče“. Preko Jezusa smo tako vsi deležni tega Božjega sinovstva in otroštva. Vendar tudi Božje otroštvo v nas raste in zori. Četudi smo Božji otroci, pa vendar to vsak dan znova postajamo. To vidimo iz Marijinih besed: „da boste Božji otroci.“ To

želimo biti, vendar pa tudi nekdo drug želi, da bi bili njegovi otroci, in to je satan.

Tako smo po Marijinih besedah razpeti med močjo Najvišjega in satanom, ki nas trese kot veter. Zavedamo se, da nič ne moremo v svoji lastni moči in da se tudi nase ne moremo zanašati. Vedno znova se moramo obračati na Boga in ga prositi v „preprostosti srca“. Ravno ta preprostost pomeni pravo, otroško predanost Bogu. Iz take prošnje prihaja moč, ki nam pomaga v boju zoper hudega duha. Marija nas svari pred tem, da bi nas satan tresel kot veter stresa veje. Kakor se veje dreves prepuščajo vetru in jih ta usmerja, kamor želi, tako se lahko zgodi tudi človeku. Kdor nima dovolj moči Najvišjega, je prepuščen vetru satana. In ta ga usmerja, kamor sam želi, in to gotovo ne k Bogu, temveč k sebi.

Ob tem se lahko spomnimo na Jezusov stavek Nikodemu: „Veter veje, koder hoče, njegov glas slišiš, pa ne veš, od kod prihaja in kam gre. Tako je z vsakim, ki je rojen iz Duha“ (Jn 3,8). Ta stavek iz evangelija lahko aktualiziramo v duhu tega Marijinega sporočila. Kdor je rojen iz Duha, ta se prepušča vetru Svetega Duha. Bog mu da moč, da ga vodi Božji duh. Tudi satan ima

svojega duha, in ta ne vodi v rojstvo, temveč v smrt. Božji otroci se dajo voditi vetru Svetega Duha, hudičevi otroci pa vetru hudega duha. Prav pred slednjim nas Marija močno svari. Očitno ima Marija že razlog za to, da nas svari pred delovanjem hudega duha. Ona namreč dosti bolj kakor mi vidi, kako tudi satanov duh hoče napolniti tiste, ki bi naj bili Božji otroci.

Da bomo to Marijino sporočilo še podkrepili, naj nam pomagajo besede iz Svetega pisma. Prisluhniti želimo prav že prej omenjenemu evangelistu Janezu, ki je bil Božji Materi še posebej blizu. V duhu Marijinega sporočila se tako ustavimo ob Prvem Janezovem pismu. Ni naključje, da Janez na več mestih tega pisma uporablja izraz „otroci“ in „otročiči“, podobno kakor Marija v svojih sporočilih. Na več mestih v tem svojem pismu govori tudi o Antikristu, torej hudiču in satanu. Tako zaključimo naše razmišljanje prav z dvema vrsticama iz navedenega Janezovega pisma: „... noben duh, ki Jezusa ne priznava, pa ni od Boga. To je duh antikrista, o katerem ste slišali, da pride, zdaj pa že je v svetu“ (1 Jn 4,3-4).

p. Benedikt

Razmišljanje ob sporočilu Kraljice miru vidkinji Mirjani Dragičević Soldo, 2. oktober 2013

Pred kratkim sem doživela burno reakcijo in posmeh, ker sem v neko uradno pismo vnesla nekaj več duha. Kot balzam na rano mi je leglo Marijino sporočilo, ko sem ga pričela premišljevati.

"Dragi otroci! Ljubim vas z materinsko ljubeznijo in z materinsko potrpežljivostjo čakam na vašo ljubezen in občestvo. Prosim, da ste občestvo Božjih otrok, mojih otrok. Prosim, da kot občestvo oživite v veri in ljubezni mojega Sina. Otroci moji, zbiram vas kot svoje apostole in vas

učim, kako druge seznaniti z ljubeznijo mojega Sina, kako jim prinesiti radostno vest, ki je moj Sin.«

To sporočilo mi pove, da je Marija mati nas vseh, tudi tistih, ki še niso spoznali Boga in se morda še posmihajo, kadar govorimo, pišemo ali živimo drugače kot oni; njim je to tuje, nepričakovano, arhaično ... Mati nam govori o potrpežljivosti, s katero nas čaka. Ne čaka le nas, temveč tudi tiste, ki še ne poznajo Boga. Mi, ki smo po krstu in drugih zakramentih že Njegovi, pa smo Njeni apostoli. Od nas se pričakuje in to tudi Mati

pričakuje, da prenesemo veselo vest o Njenem Sinu tudi drugim. Kajti: "Od vsakogar, komur je bilo dano mnogo, pa se bo mnogo zahtevalo; in komur so zaupali mnogo, od njega bodo še več terjali" (Lk 12,48). Nadalje Marija pravi, da čaka na naše občestvo in da naj bomo občestvo Božjih otrok in Njenih otrok. Da naj oživimo kot občestvo v veri in ljubezni Njenega Sina.

V SSKJ je občestvo razloženo kot: »skupnost ljudi glede na duhovne vrednote, miselnost, izročilo«. Ta izraz se lahko uporabi tudi za narodno, vaško ... občestvo. Gre za skupnost, ki je med seboj povezana, ki živi v nekem skupnem duhu, s skupnimi vrednotami. Občestvo, ki ga Marija želi, je podobna skupnosti, v kakršni si želi vsaka mati, da bi živeli njeni otroci. Četudi so si med seboj različni, jih povezuje ona in njihov oče. Občestvo, ki ga želi mati, je neizključujoče, sprejemajoče, odpuščajoče, spodbujajoče, ohrabrujoče, takšno, da skrbno spremlja vzpone in padce posameznikov in da vsak, ki ga v življenju nosijo viharji, najde v tem občestvu varno zatočišče. V občestvu se krepimo, si zaupamo, ne govorimo hudo drug o drugem, se ne izključujemo, se ne posmehujemo, odpuščamo, se spodbujamo, se hrabrimo, se tolažimo, skupaj jokamo, se skupaj veselimo, si

podarjamo svoj čas, če je potrebno, tudi dobrine, se krepimo v veselju do življenja, se dvigamo, ko kdo od nas pade, prosimo odpuščanja, kadar je potrebno ... V takem občestvu z veseljem biva tudi naša Mati. Ona nas spodbuja in nas vabi, naj živimo v občestvu in naj vanj vabimo tudi tiste, ki še niso spoznali Njenega Sina.

Kako druge seznanjati z ljubeznijo Njenega Sina? Marija nas uči, zaupajmo ji, v Njej iščimo vzor. Ob dogodku, ki sem ga doživela, mi je ob začetnem impulzu, da bi užaljeno odreagirala, prišlo na misel: »Marija pa je vse te besede shranila in jih premišljevala v svojem srcu« (Lk 2,19). Shraniti in premišljevati pomeni tudi moliti in prositi za dar Svetega Duha, da bom vedela, kaj početi s temi besedami ali s to reakcijo. Torej, Marija želi, da ljudi, ki mi prihajajo na pot, usmerjam k Njenemu Sinu, da jih na neki način seznanim z Njim, z Njegovo ljubeznijo. Živeti v skladu z zapovedmi, ostati v ljubezni, pa naj bo kakorkoli težko ... Za začetek prosim za to, potem pa še, da bi zaupala, da bo Bog v pravem trenutku poskrbel za to, kar je rekel svojim apostolom: "... ne skrbite, kako in kaj bi govorili, kajti tisto uro vam bo dano, kaj naj bi govorili" (Mt 10,19).

»Dajte mi svoja odprta

očiščena srca in napolnila jih bom z ljubeznijo do svojega Sina. Njegova ljubezen bo dala smisel vašemu življenju, jaz pa bom hodila z vami. Z vami bom do srečanja z nebeškim Očetom. Otroci moji, rešil se bo tisti, ki bo z ljubeznijo in vero korakal k nebeškemu Očetu. Ne bojte se, z vami sem.«

Kako naj Mariji dam odprto in očiščeno srce, ki ga bo Ona napolnila z ljubeznijo do svojega Sina? Spoved, očiščenje grehov, to je prvi korak. Iskrena želja, da bi mi bila dana milost, da odprem svoje

srce in brez strahu spustim Jezusa v svoj dom. Kot Zahej naj ga z veseljem sprejem. Naj bom radovedna kot on, splezam naj na smokvo, da ga vidim, kakšen je, že to bo zadoščalo, da mi bo dana milost, da se bo moje srce odprlo in da bo On vstopil v moj dom. Marija mi obljublja, da me bo pri tem podpirala. Jezusova ljubezen bo dala mojemu življenju orientacijo, ne bom se več vrtela v krogu in iskala, moj cilj bo jasen, smer bo načrtana. To je smer nebesa! Torej, pomirim naj se in odprem srce! Marija bo z menoj do srečanja z nebeškim Očetom. Tako

kot je mati s svojim otrokom do konca, tudi takrat, ko se zaradi stranpoti otrok boji srečati s svojim strogim in pravičnim očetom. Ljubezen in vera nam dajeta upanje, da se na naši poti ne bomo izgubili in da ne bomo pohujševali drugih, temveč bomo pričevali, bomo apostoli, ki bomo s svojim življenjem oznanjali lepoto Jezusa Kristusa. Marija nas bo pri tem do konca podpirala.

»Zaupajte svojim pastirjem, kot jim je moj Sin zaupal, ko jih je izbral, in molite, da bi imeli moč in ljubezen, da vas vodijo. Hvala vam.«

Nič pa ne moremo brez pastirjev. Kako čudovito nas Marija odvezuje od vsakega sumničenja, ki nam je kot ljudem pogosto lastno, ko pravi: »Zaupajte jim, kot jim je moj Sin zaupal, ko jih je izbral!« Torej, kdo sem jaz, da bi lahko sumničila ali se spraševala o tem ali onem pastirju. Pastirju, ki mu je Bog sam zaupal, ko ga je izbral? On že ve, zakaj ga je izbral, in tudi, da nobeno dejanje tega pastirja ne more povzročiti tega, da bi evharistična daritev, ki jo ta pastir daruje, ne bila popolna, ali da bi odveza pri spovedi ne bila veljavna; isto velja tudi za vsa ostala zakramentalna dejanja, ki jih ta pastir opravlja. Svetost duhovnikov pa je v veliki meri tudi naša svetost in skrb za njihovo svetost je v veliki meri

naša skrb. To se udejanja prek molitve, vsakovrstne pomoči, našega odnosa do njih, našega spoštovanja do poslanstva, ki ga opravljajo.

27. oktobra letos sem bila priča diakonskem posvečenju treh diakonov. Ob koncu slovesnosti, ki je marsikoga ganila v srce, celotno občestvo, ki je pelo iz polnega srca, pa preplavila z neizmerno hvaležnostjo za ta veliki Gospodov dar, je bil vsem trem staršem teh plemenitih mladih fantov izročen rožni venec v znak, da je duhovni poklic lahko le izmoljen. Na koncu je predstavnik vseh treh diakonov dejal: »Priporočamo se v molitev, da bomo zvesti in ponižni služabniki v Gospodovem vinogradu.« Po končani slovesnosti sem srečala gospo, profesorico, ki je rekla: »Če bi morala jaz toliko obljubiti, kot so morali diakoni, bi pobegnila.« Po Marijinem navdihu sem odgovorila: »Rožni venec, ki so ga prejeli starši diakonov, je bil podeljen tudi nam. Molimo, molimo, molimo.« Svetih duhovnikov nam daj, Gospod, prežemi nas z milostjo, da bomo dovolj molili zanje, da bodo zvesti in stanovitni v svojem težkem poklicu, da bodo imeli ljubezen in moč, da nas bodo vodili. Zaupajmo jim, da nas bodo varno vodili prek čeri in viharjev – proti Cilju!

Marta Ciraj

Luč vere: Globlji in celovitejši pogled na stvarnost

Papeževa okrožnica *Luč vere* poudarja, da je naša »kultura izgubila zaznavanje resnične navzočnosti Boga, njegovega delovanja v svetu«. Po njenem prepričanju »je Bog samo onkraj, na neki drugi ravni resničnosti, ločen od naših konkretnih odnosov«. Vera pa, čisto drugače, zaznava »konkretno in mogočno ljubezen Boga, ki resnično deluje v zgodovini in določa njeno končno usodo«. Papež pravi: »Izpovedujemo ljubezen, ki jo moremo srečati, ljubezen, ki se je popolnoma razodela v Kristusovemu trpljenju, umiranju in vstajenju.« (št. 17)

Spremenjenje srca

Prehod od enega do drugega načina spoznavanja vključuje resnično in lastno 'spremenjenje srca', to je uma in čustev: Vera se ne le ozira na Jezusa, ampak gleda z Jezusovega zornega kota, vidi z njegovimi očmi: je deležnost pri njegovem načinu gledanja (št. 18). Jezus

pa vidi Očeta, njegovo prisotnost v življenju, kar pomeni, da je takšno gledanje Božji dar, ki je vedno pred nami. Zato ni resnična alternativa veri nevera ali ateizem, ampak češčenje malikov, ki ga papež označi z besedami Martina Bubra: »Malikovanje je, če se človekovo obličje obrne na obličje, ki ni obličje.« Človek časti delo svojih rok. Malikovanje je vedno politeizem, ki ni resnična pot, ampak »je brezciljno beganje od enega gospodarja k drugemu.« (št. 13) Tako imamo množico stez, ki ustvarjajo labirint in ne vodijo k varnemu cilju.

Celovito spoznanje

Ob svetem Avguštinu papeža Benedikt in Frančišek poudarjata, da pogled vere ustvarja zahtevo po celovitem spoznavanju stvari in dogajanja; tako, celovito spoznavanje vključuje um in konkretno izkušnjo, telo in dušo konkretnih ljudi v zgodovini, kot se je to najprej dogajalo izraelskemu narodu in

kasneje tudi drugim, ki so stopili na enako pot vere. To spoznanje je bolj poslušanje kot gledanje, odnos med tistim, ki govori, in tistim, ki je poklican, da prvemu odgovori. Povezavo med gledanjem in poslušanjem omogoča oseba Jezus Kristus, ki je učlovečena Beseda Boga. Tu je prisoten še tretji pomen vere, občutljivi 'dotik' Božje prisotnosti. V Jezusu se moremo dotakniti Boga, ki je postal stvarni sopotnik človeka in ostaja prisoten po stvarnosti Cerkve in njenih zakramentih. V svoji trojni razsežnosti spoznavanja – 'videti, poslušati, dotakniti se' – se vera razodeva kot resnica, ki je usmerjena na srečanje s Kristusom. Preko učlovečenja, v katerem Jezus deli z nami našo človeškost, se v polnosti uresniči spoznanje, ki je lastno ljubezni. V ljubezni namreč zasije, kar se nas dotakne v srcu in kar omogoči, da v sebi sprejmemo notranjo navzočnost Ljubljenegega, ki nam dovoli, da spoznamo njegovo skrivnost (št. 31). Vera nam tako odkrije, da ima ljubezen potrebo po resnici, da more biti stvarna in prisotna v času, pa tudi resnica ima potrebo po ljubezni (št. 27), da tako nagovori vso našo osebo. »Apostoli so videli vstalega s svojimi očmi in verovali, se pravi, mogli so prodreti v globino tega, kar so videli, da bi izpovedovali Božjega Sina, ki sedi na Očetovi desnici.« (št. 30)

Pomen svobode

Med zadnjimi poudarki ne moremo iti mimo skupnostne razsežnosti vere. Res, da je vera osebna izkušnja,

vendar ni nikoli samo posamezna. Dela nas namreč 'sodobnike Kristusu' (št. 38), da vstopamo v njegovo izkušnjo Božje ljubezni do nas, zato ne moremo biti zgolj posamezniki v verovanju. Prav tako je vera usmerjena k nagovoru drugih, da svojo izkušnjo odnosa do Kristusa in njegovega odrešenja kot najdragocenejši zaklad posredujemo še drugim (št. 22). Sploh ne moremo verovati sami, kakor se tudi ne moremo krstiti sami (št. 41), ker je vera dar, ki ga prejemamo, tako kot prejemamo življenje in bivanje. Vera se tako sklada z našo osebno in skupno poklicanostjo, da se vedno bolj povezujemo v eno telo, skupnost Cerkve. Prav tako je za to posredovanje pomembna svoboda, kajti 'resnica ljubezni', ki jo spoznavamo v veri, se ne more posredovati z nasiljem, ampak v osebnem srečanju z Drugim in drugimi. Le tako se iz zaprtih posameznikov rojeva skupnost in skupna blaginja. Ljubezni in resnice ni brez svobode. Vsaka vsiljena resnica duši človeka in njegovo uresničevanje. Ko pa izhaja iz ljubezni in svobode, more doseči človekovo srce in ga osebno nagovoriti (št. 34). Zato vera ni »nepopustljiva, ampak raste v sožitju, ki spoštuje drugega. Vernik ni domišljav; nasprotno, resnica ga napravlja ponižnega. Verniki namreč vemo, da nimamo resnice v posesti, ampak da resnica objema nas in nas ima v posesti. Gotovost vere nas nikakor ne dela togih, ampak nas pelje na pot in omogoča pričevanje in pogovor z drugimi.« (št. 34)

Primož Krečič

Sveta maša srce in duša naše vere, srce sveta in sonce odrešenja

Zelo pomembno je, da se po sveti maši in obhajilu zahvalimo Gospodu. V svetnikih imamo najboljše zgleda za to: znali so po celo uro ostati v premišljevanju, čaščenju in zahvaljevanju. Čas zahvale je pravzaprav čas iskrene in osebne ljubezni do Jezusa. Pri svetem obhajilu je Jezus v nas in mi v Njem.

Fra Petar Ljubičić

Poklicani smo k zahvaljevanju v ljubezni

»Ti si moj ljubezenski plen, kot sem jaz plen Tvoje neskončne ljubezni,« je rekla Jezusu sveta Gemma. »Blagor njim, ki so povabljeni na Jagnjetovo poročno gostijo!« (Raz 19,9), piše v Razodetju. V evharistični združitvi se uresničuje nebeška edinost ljubezni zaročenke do Jezusa. Zaročenka Jezusu kot zaročencu nežno govori v

Visoki pesmi: »Poljublja naj me s poljubi svojih ust!« (Vp 1,2). Sveta Terezija Deteta Jezusa je svojim sestram priporočila: »Ostanimo v ljubezni z Jezusom in se mu to uro po prejetju svetega obhajila povsem prepustimo. To je namreč najboljši čas za pogovor z Bogom, za izročanje namenov in potreb duše. Dobri Jezus je z nami, dokler naša naravna toplota ne raztopi kruha, zato se je dobro potruditi in izkoristiti priložnost, da ostanemo v Njegovi najtesnejši

bližini.«

Sveti Frančišek Asiški, sveta Julijana Falconeri, sveta Katarina, sveti Pascal, sveta Veronika, sveti Jožef Kopertinski, sveta Gemma in mnogi drugi svetniki so po svetem obhajilu padli v ljubezensko zamaknjenje, za katerega le angeli vedo, kako dolgo je trajalo.

Tudi sveta Terezija je po svetem obhajilu večkrat padla v zamaknjenje, včasih so jo morali odnesti s klopi. Sveti Janez Avilski, sveti Ignacij Lojolski, sveti Alojzij Gonzaga in mnogi drugi so se po dve uri kleče zahvaljevali. Sveta Magdalena Pazzi nekoč, ko so jo silili k petju, ni hotela prekiniti zahvaljevanja. Rekla je: »Minute po svetem obhajilu so najdragocenejše minute našega življenja. So tudi najprimernejše za to, da v osebem odnosu izkazujemo svojo ljubezen Bogu.« Izkoristimo tudi mi te milostne trenutke po obhajilu pri sveti maši in ostanimo vsaj četrto ure v zahvaljevanju. Jezus, ki smo ga prejeli, si to zasluži.

Vsaj enkrat dnevno obiskati Gospoda

Hvalevredno bi bilo vsaj enkrat dnevno obiskati Jezusa, ki nas vedno z veliko ljubeznijo čaka v tabernaklju. Sveti don Bosco priporoča: »Ne pozabi vsak dan obiskati Jezusa v tabernaklju; čeprav le na kratko, samo ne pozabi Ga.«

Počasi poskušajmo svoje obiske pomnožiti. Če nimamo časa, naj bo to »kratek obisk« v tišini. Recimo Mu iz globine srca: »Jezus, Ti si tu, častim Te, ljubim Te, pridi v moje srce.« To je preprosta, kratka in duhovno zelo močna molitev.

Pogosto obiskujmo Gospoda! Ti obiski nam bodo pomagali, da se bomo lažje uprli skušnjavam in si tako pridobili več milosti. To nam priporočajo tudi svetniki. Tolažilne so besede svetega Alfonza Ligvorija: »Bodite prepričani, da vam trenutki pred Najsvetejšim dajejo največ moči za življenje in največjo tolažbo v času smrti ter v večnosti.« Kdor ima Jezusa resnično rad in ga goreče ljubi, bo vedno našel čas za čaščenje. Goreča ljubezen in čaščenje sta različna, a hkrati enotna.

Jezusa v tabernaklju časti samo tisti, ki Gospoda resnično ljubi, ljubi pa Ga samo tisti, ki ga časti. Svetniki so pravi umetniki ljubezni in zvestobe, goreči častilci evharističnega Jezusa. Cele dneve in noči znajo prebiti v čaščenju pred Jezusom v najsvetejšem Zakramentu. Učimo se od njih! Evharistično čaščenje je treba razumeti kot podobo večnega čaščenja v nebesih.

Vemo, da so bili vsi svetniki bolj ali manj strastni častilci svete Evharistije, saj so vedeli, kolikšne milosti po njej dobivajo. Čas, ki so ga preživeli združeni z Jezusom v čaščenju, je bil zanje najdragocenejši.

Charles de Foucauld je med čaščenjem zapisal: »Velika je radost, radost nad vsemi radostmi, moj Bog, petnajst ur delati nič drugega, kot edino zreti Vate in Ti ponavljati: Gospod, rad Te imam, ljubim Te. O, kakšna radost!« Spomnimo se svetega Frančiška Asiškega, ki je veliko časa, pogosto cele noči, prebil pred oltarjem v globoki pobožnosti in ponižnosti, tako da je prevzel množico, ki ga je opazovala.

Svetega Benedikta Labra je ljudstvo imelo za »reveža štirideseturne molitve.« Svoje dni je prečul v cerkvah, kjer je bilo izpostavljeno Najsvetejše. Mnogo let je svetnik po Rimu romal od cerkve do cerkve, kjer je bilo štiridesetno čaščenje. Po osem ur je nepremično klečal in ostal v globokem čaščenju, kljub temu da so ga po vsem telesu mučile njegove prijateljice – žuželke.

Sveta Marjeta Marija Alacoque, izbranka Srca Jezusovega, je na veliki četrtek štirinajst ur molila pred Najsvetejšim. Sveta Frančiška Ksaverija Cabrini je bila na praznik Srca Jezusovega pred evharističnim Jezusom dvanajst ur. Ko jo je sosestra vprašala, če ji je bilo všeč razkošno cvetje na oltarju, je ona odgovorila: »Nisem se razgledovala naokrog, videla sem samo en cvet – Jezusa, in nič drugega.«

Po obisku katedrale v Milanu so svetega Frančiška Saleškega

vprašali: »Ekscelenca, ali ste opazili lepoto marmorja in prekrasno skladnost linij?« Sveti škof je odgovoril: »Kaj naj rečem...? Jezusova prisotnost v tabernaklju je prevzela mojega duha do te mere, da je izginila vsa umetniška lepota pred mojimi očmi.« Ta nauk je dober za nas, ki površno obiskujemo cerkve, kot da so muzeji.

Blaženi Contardo Ferrini, profesor na fakulteti v Modeni, se je ponižno in pobožno poglobil v čaščenje s pogledom, prikovanim na tabernakelj. Poglobljen v razgovor z Jezusom ni opazil, da mu je nekdo slekel plašč z ramen in pobegnil.

Evharistija je Jezus, Jezus pa je ljubezen

»Niti strela je ne bi mogla zмести,« so rekli o sveti Mariji Magdaleni Postel, ko so jo opazovali, kako zbrano v ljubezni kleči pred Najsvetejšim v molitvi. Sveta Katarina Sienska je nekoč pred Najsvetejšim povzdignila pogled, da bi videla mimoidočega, in se zelo razžalostila. Dolgo časa je jokala in ječala: »Jaz grešnica, jaz grešnica!«

Sveti Janez Marija Vianney, znan kot arški župnik, je s takšno pobožnostjo in zbranostjo častil evharističnega Gospoda, da so bili verniki prepričani, da svetnik s svojimi očmi gleda Jezusa v človeški podobi. Enako so govorili tudi o svetem Vincenciju Pavelskem: »On

gleda Jezusa!« To so trdili tudi o svetem Petru Julianu Eymardu, velikem apostolu Evharistije. Sveti pater Pij je zelo častil tega svetnika in se zgledoval po njem. Vpisal se je v skupnost častilcev za duhovniške poklice in štirideset let hranil sliko svetega Petra Juliana Eymarda na svoji omarici.

Zanimivo je bilo brati, kako je Gospod nekatere svetnike na poseben način nagradil in dopustil, da so tudi po svoji smrti počastili Jezusa v Najsvetejšem Zakramentu. Telo svete Katarine Bolonjske se je nekaj dni po njeni smrti dvignilo na kolena pred Najsvetejšim. Mrtvi Pashal Baylonski

je pri sveti maši zadušnici med povzdigovanjem dvakrat odprl oči kot znamenje čaščenja svete Evharistije. Sveti Matej, škof iz Girgenta, je svoje roke sklenil v znamenje čaščenja svete Evharistije, ko so njegovo mrtvo telo prinesli v cerkev. Blaženi Bonaventura iz Potenze se je pobožno poklonil Jezusu v tabernaklju, ko so mrtvo telo odpeljali v mesto Ravello.

Evharistija je Jezus, Jezus pa je ljubezen. Evharistija je Jezus – življenje. Evharistično čaščenje je ljubezen, ki nas oživlja in združuje z Jezusovo žrtvijo. Kdor časti, postaja eno z žrtvijo Jezusa, ki se pri Očetu

zavzema za naše odrešenje. To je največja ljubezen, ki jo nebesa darujejo vsem ljudem.

Jezus pravi: »Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje.« Šele v nebesih bomo izvedeli, koliko ljudi je bilo rešenih pekla po evharističnem čaščenju znanih in neznanih svetnikov. Ne pozabimo lepe spravne molitve, ki jo je v Fatimi tri pastirčke naučil angel: »Presveta Trojica, Oče, Sin in Sveti Duh, molim te iz dna srca in ti darujem predragoceno telo in kri, dušo in božanstvo Jezusa Kristusa, navzočega v vseh tabernakljih sveta, v zadoščenju za žalitve, bogoskrunstva in brezbriznosti, s katerimi te žalimo ljudje. Po neskončnem zasluženju presvetega Srca Jezusovega in brezmadežnega Srca Marijinega te prosim za spreobrnjenje ubogih grešnikov.«

Sveti Maksimilijan Kolbe, veliki Marijin apostol, je pri vsakem osnovanju nove skupnosti želel, da se še pred zidanjem celic za sobrate zgradi kapela, kjer bi takoj uvedli »nenehno čaščenje« pred Najsvetejšim. Ko je nekoč po Poljskem spremljal svojega gosta, da bi mu pokazal »Grad Brezmadežne« pri veliki kapeli čaščenja, je rekel: »Vse naše življenje izhaja od tukaj« in z roko pokazal na sveto Evharistijo.

Pater Pij, stigmatizirani pater z Gargana, h kateremu so se zgrinjali

ljudje z vsega sveta, je dolge ure prebil v spovednici, skoraj vse ostale ure pa v čaščenju pred Najsvetejšim v skupnosti z Marijo (molitvijo rožnega venca). Nekoč je škof Cesarano iz mesta Manfredonia izbral Pijev samostan za osemdnevno duhovno obnovo. Vsako noč je škof ob različnih urah šel v kapelico molit in vsakokrat je našel patra Pija v globokem čaščenju pred Najsvetejšim. Veliki apostol Pij je na neviden način (včasih tudi na viden način, z bilokacijo) deloval po svetu tako, da je z rožnim vencem v roki klečal pri Jezusovih nogah. Svojim duhovnim otrokom je govoril: »Če me iščete, pridite k tabernaklju«. Ura pred Najsvetejšim je vredna več kot tisoči drugih ur, ki jih preživimo, ko, na primer, obiskujemo cerkve ali katera druga mesta.

Jezus je z nami

Jezus je v naših tabernakljih resnično prisoten. Blažena Angela Folinjska v enem od svojih videnj pove: »Isti Jezus, ki ga je Brezmadežna nosila v svojem telesu, je shranjen v mali, beli, posvečeni hostiji. Jezus, ki je bil bičan, s trnjem kronan in križan, se kot pravna žrtev za grehe vsega sveta v žrtveni hostiji daruje za naše odrešenje. Ta isti Jezus, ki je od mrtvih vstal in šel v nebesa, ki sedi na Očetovi desnici in je obdan z brezštevilnimi angeli okrog oltarja, je resnično z nami.«

»Da, Jezus je tu!« Sveti arški župnik ni mogel izgovoriti teh besed do konca brez solz. Tudi sveti Peter Julian Eymard je navdušen vzkliknil: »Jezus je tu! Pojdimo torej vsi k Njemu!« Ko je sveta Terezija Deteta Jezusa slišala koga govoriti: »Če bi živel v Jezusovem času ...«, »Če bi govoril z Jezusom ...« ali »Če bi videl Jezusa...«, je vneto odgovorila: »Jezus je resnično živ in je resnično z nami, ker je navzoč v Evharistiji. Čemú iskati koga drugega?«

Sveti Alfonz Ligvorij je dostikrat govoril: »Vladarji tega sveta ljudi v avdienco ne sprejemajo vedno in tudi ne tako zlahka. Vladar nebes pa, čeprav skrit za evharistično tančico, je vedno pripravljen vsakogar sprejeti.« Svetniki resnično niso iskali nič drugega. Vedeli so, kje

se nahaja Jezus, in želeli niso ničesar drugega razen tega, da bi bili neločljivo, fizično in v srcu povezani z Njim. Vedno biti pri Ljubljennem je prvotno hrepenenje prave ljubezni.

Vemo, da so skrivna hrepenenja vseh svetnikov obiski v presvetem Zakramentu in resnični evharistični blagoslov. Čas, ki ga darujemo Jezusu, ko ga obiščemo, je čas ljubezni, ki jo bomo ponovno našli v nebesih, saj le ljubezen »nikoli ne mine« (1 Kor 13,8). Sveta Katarina Genovska je imela prav, ko je rekla: »Čas, ki ga porabim pred Najsvetejšim, je v mojem življenju najboljše porabljen čas.«

(Glasnik mira, št. 9/2013, prevod:
Petra Černivec)

KOTIČEK MLADIH

NOVO LETO Z MARIJO IN JEZUSOM V MEDŽUGORJU

***»Leto kronaš s svojimi dobrinami,
tvoje steze kapljajo olje« (Ps 65,12).***

Vsako leto so v Medžugorju poleg Festivala mladih tudi druga mednarodna praznovanja. Vedno večje je število udeležencev ob programu in pričakovanju novega leta v Medžugorju. Udeležuje se ga veliko število mladih z vseh koncev sveta, pa seveda tudi mladih po srcu in vseh, ki si želijo novo leto dočakati v tem milostnem kraju.

V letu 2013 se je novoletnega programa v Medžugorju, po podatkih Informativnega urada Medžugorje, udeležilo tisoč romarjev z vsega

sveta. Skupine so prispele iz Nemčije, Italije, Poljske, Koreje, Kitajske, Anglije, Slovaške, Češke, ZDA, Francije, Španije, Romunije, Madžarske in tudi iz Slovenije. Našteli bi lahko še manjše skupine iz nekaterih drugih držav. Vzdušje v Medžugorju na prednovoletni večer napolnijo molitev, pesem, slavljenje in čaščenje v cerkvi, na prostorih okrog cerkve, pred zunanjim oltarjem in v veliki rumeni dvorani, kjer je povsod poskrbljeno za prenos in ogled neposrednega dogajanja v cerkvi.

Po večerni maši komuna

Cenacolo poskrbi za žive jaslice pred cerkvijo; za to, da so jaslice čim bolj pristne, poskrbijo tudi prisotne žive živali. Ob koncu predstave je pripravljen ognjemet, ki nas razveseli in očara nekoliko prej, kot pa smo tega vajeni. Ob svečani polnočni uri, za katero je običajno odštevanje s šampanjcem in ognjemetom, je tu postavljen On, ki nam je podaril življenje in nam daruje vsako leto, za katerega smo hvaležni, da smo ga imeli, kakor smo hvaležni tudi za leta, ki še sledijo.

Po predstavi se nadaljuje dogajanje v cerkvi z novoletnim bdenjem, ki se veličastno, ob prehodu starega leta v novo leto, zaključi z darovanjem svete maše. Posebno doživetje novega leta je prav v tem, da duhovniki poskrbijo za

povzdigovanje sv. Rešnjega Telesa ravno na prehodu v novo leto. Ta posebni trenutek bi lahko povzeli tudi z biblijskim citatom, ki pravi: »Veličastvo in sijaj sta pred njim, moč in veselje sta v njegovem bivališču« (1 Krn 16,27).

Lansko leto je pri slovesni sveti maši sodelovalo 143 duhovnikov. V navzočnosti Jezusa in Marije smo se zahvalili za staro leto in vstopili v nov začetek naslednjega leta vsak s svojimi prošnjami, načrti in željami. Dogajanje se je potem nadaljevalo pred cerkvijo, kjer se je nadaljevalo neformalno druženje in praznovanje, nekaj časa na prizorišču, nato pa še med skupinami po penzionih.

Poseben pečat praznovanja novega leta je pustilo tudi leto 2009,

ko je novo leto v Medžugorju, dočakal avstrijski kardinal dr. Christoph Schönborn, profesor dogmatike in teologije, ki je 31. 12. 2009 pridigal. V svoji pridigi je nagovoril vse zbrane na vseh prostorih v Medžugorju in dejal, da imajo privilegij, saj jim ni treba novega leta pričakati in praznovati s šampanjcem. Dodal je, da to morda sledi pozneje, da pa je resničen privilegij pričetek novega leta z Jožefom, Marijo, detecem, ki leži v jaslih, in s pastirci. Romarje je še posebej nagovoril v zvezi z Medžugorjem. Dejal je: »Veliki dar je to, da želi biti Božja mati tako blizu svojim otrokom! Kar je pokazala na toliko krajih v svetu, že vrsto let na prav poseben način s svojo bližino

izkazuje tudi v Medžugorju. Lahko smo hvaležni Gospodu, da je preko svoje matere v že skoraj 30 letih toliko ljudi pripeljal k Božji ljubezni, jim pokazal svojo ljubezen, jim dal doživeti ozdravljenje in prenovo. Zahvaljujoč njegovi Materi in ljubezni do nje, so mnogi v spovedi lahko odkrili ljubezen do Gospoda v evharistiji. Mir v družinah, ozdravljenja od drog, odvisnosti in drugih bolečin so njeni cilji. Velik znak današnjega časa je, da Marija tako konkretno, iz take bližine in tako enostavno skrbi za svoje otroke in prebiva med njimi ... Pokažite, kaj ste prejeli in kaj vedno prejimate tukaj in preko mežugorskih milosti, pokažite to in oznanjujte to drugim.«

Takšen začetek novega leta je

res nekaj posebnega, zato je vsak
lepo povabljen, da se s skupino
slovenskih romarjev odpravi na
praznovanje novega leta 2014 v
Medžugorje. Zaključim pa lahko še z
enim svetopisemskim citatom, ki naj
nas spremlja ob našem Gospodu v

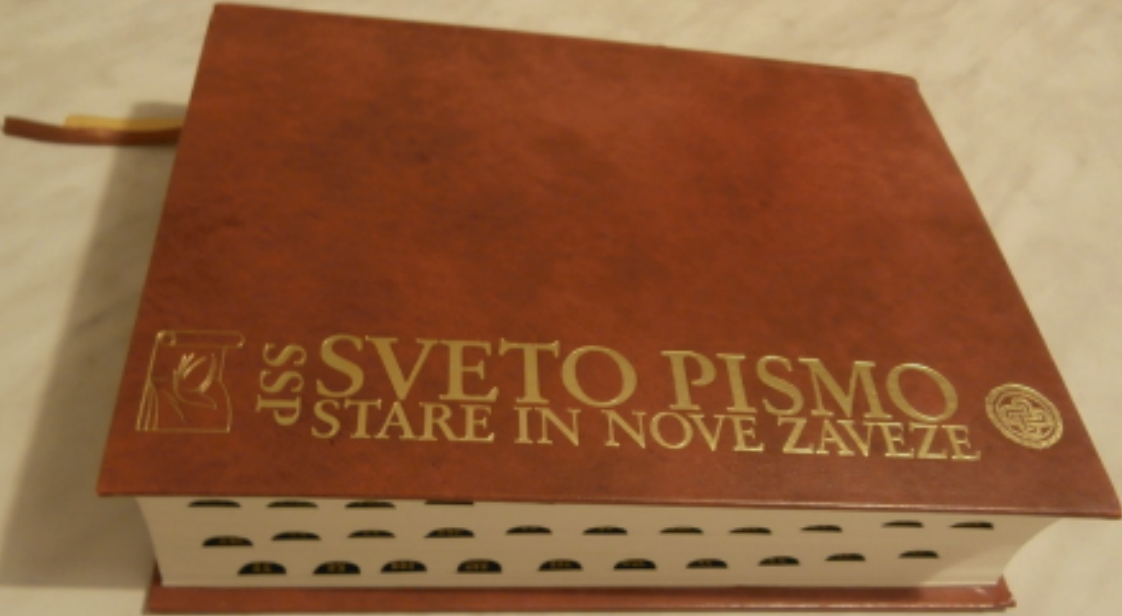
ново leto: »Naj ti bodo v veselje
izreki mojih ust, premišljanje mojega
srca pred tvojim obličjem, GOSPOD,
moja skala, moj rešitelj« (Ps 19,15).

Klavdija J.

November - December 2013

23

SVETO PISMO

Sveto pismo nam je darovano, zaupano, da ga varujemo in po njem živimo. Sveto pismo je dediščina Cerkve.

Sveto pismo je živa Božja beseda, nič manj močna in vsemogočna kot na začetku, ko je bilo z močjo Božje besede vse ustvarjeno in poklicano v obstojanje! Vsemogočna je kot tedaj, ko je spregovorila ob Lazarjevem grobu in mrtvemu Lazarju vrnila življenje. Gobavcu je vrnila zdravje. Slepcu vid.

Jezusova beseda osvobaja in blagoslavlja. Njegova beseda je naš mir, naše vstajenje in naše veselje. Svet je prepoln odvečnih in nesmiselnih besed. Edino, kar danes

resnično potrebujemo, kar nas lahko prebudi in nam pomaga, je Božja beseda.

Tudi danes vas vabim, da ste nosilci evangelija v svojih družinah. Ne pozabite, otročiči, brati Svetega pisma. Postavite ga na vidno mesto in pričujte s svojim življenjem, da verujete in živite Božjo besedo. (25. 1. 2006)

V februarju 2006 je Gospa ponovno povabila: **»Vrnite Evangelij v družino.«** Zakaj?

Najprej: Evangelij ni knjiga, temveč je oseba – Jezus. Zato za nas Gospejin pozdrav pomeni: ***Naj se vrne živi Bog v vašo družino!***

Govori, Gospod, tvoj hlapec posluša

(1 Sam 3,10), je vzклик in drža preroka Samuela. To naj bo tudi naš odnos do Svetega pisma kot žive Božje besede. Po tej Besedi je vse ustvarjeno in ta Beseda ni izgubila svoje stvariteljske razsežnosti in moči. Ta Beseda nas tudi danes razsvetljuje. Ta Beseda nas tudi danes spreobrača, tudi danes nas uči in obdarja z mirom.

Družinski oltar je naš znak in odgovor na Gospejino vabilo, da postavimo Sveto pismo na vidno in posebno mesto. Sveto pismo je vedno živo, tudi ko ga ne držimo v rokah in ko ga ne beremo. Sveto pismo je živo tudi, ko je na našem družinskem oltarju dostojanstveno postavljeno pod naš družinski križ. Ko ga odpremo, prižgimo svečo, da prek Svetega pisma obsije Gospodov obraz. Po branju vsakokrat poljubimo Sveto pismo. Ko te tvoj sin ali vnuk vpraša: »Zakaj?«, ga pouči, da je to poljub Jezusu, ki je živ v Svetem pismu in čigar srce bije v Besedi, ki je živa. Ko vzameš Sveto pismo v roke, to napravi z največjim spoštovanjem, enako spoštljivo kot prejmeš sveto hostijo. Vedno boš slišal glas z gore Tabor: »To je moj ljubljeni Sin, njega poslušajte!« (Mt 3,17)

Ne dopusti, da bi kdo drug tvojemu otroku govoril o Jezusu v Svetem pismu prej kot ti.

Ta milost pripada staršem in družini. Bog je avtor Svetega pisma. Tisto, kar je delo Svetega Duha, se lahko razume le s pomočjo Duha. Od

številnih spisov, ki so napisani, je Cerkev oddvojila tiste, ki jih je vključila v svoj Kanon. Vsi drugi spisi so apokrifi. V zadnjem času so nasprotniki Svetega pisma naredili velik medijski »dogodek«, ko so od stotin in stotin apokrifov vzeli Judov evangelij in ga ponudili nepoučenim. To je tako, kot če bi današnji generaciji ponudili zastrupljeno hrano. Gospa nas spremlja že 32 let in pripravlja romarje, da bi prepoznali Jezusa po Svetem pismu.

Svetopisemski kanon

Po apostolskem izročilu je Cerkev, vodena od Svetega Duha, spoznala, katere knjige vključiti v Sveto pismo. Ta zaokroženi popis je poznan kot svetopisemski kanon. Po njem ima stara zaveza 46 knjig, nova zaveza pa 27 knjig.

Drugi vatikanski koncil pravi: »Tolikšna sila in moč sta v Božji besedi, da je ta beseda opora in življenjska sila Cerkve, sinovom Cerkve pa je jedro vere, dušna hrana, čist in neusahljiv vrelec duhovnega življenja.« (Dei Verbum, 16). Torej, ko ti je težko, ko ne vidiš izhoda iz svoje situacije, ko obstaneš v nošenju svojega križa – odpri Sveto pismo in reci: »Jezus, želim Te slišati. Potrebna mi je Tvoje Beseda, da me potolaži, okrepi, razsvetli, da bi lahko nadaljeval pot.«

Zavedati se moramo, da ne verujemo v mrtvega Boga, temveč v

živega Boga – vstalega Kristusa – v vstalega Kristusa, ki nam govori. Vsakič, ko odpremo Sveto pismo, slišimo Jezusa! Slišimo Besedo, ki je luč, ki vse stvari naredi na novo. Besedo, ki ji je treba verovati in ji slediti.

»Evangelij me prevzema predvsem v času molitve. V njem najdem vse, kar je potrebno moji siromašni duši. V njem vedno odkrivam nova spoznanja skritega in skrivnostnega značaja.«

Sv. Terezija Deteta Jezusa

Družinski oltar

Kraljica Miru nas je večkrat vabila, da bi imeli Sveto pismo na posebnem mestu. »Postavite Sveto pismo na vidno mesto v svoji družini, prebirajte ga in ga živite. Učite svoje otroke ...« (25. 7. 1996) To posebno mesto naj bo naš družinski oltar, vidno, ne skrivno, mesto v našem dnevnem prostoru!

1. Na oltar postavimo križ, Razpetega Učitelja, ki nas bo vedno učil ljubiti. Ljubezen pomeni, dati se za druge. Žrtvovati se, da se nihče ne bi pogubil. Odpustiti vsem, posebno še sovražnikom, in moliti zanje. Vsakič, posebej ko nam je težko, vse dati v Božje roke, kakor je to storil On. »Oče, v tvoje roke izročam svojo dušo, svojo žrtev, svojo smrt in bolečino.«

2. Pod križ postavimo Gospejin kip, kip Kraljice Miru ali tistega, ki ga

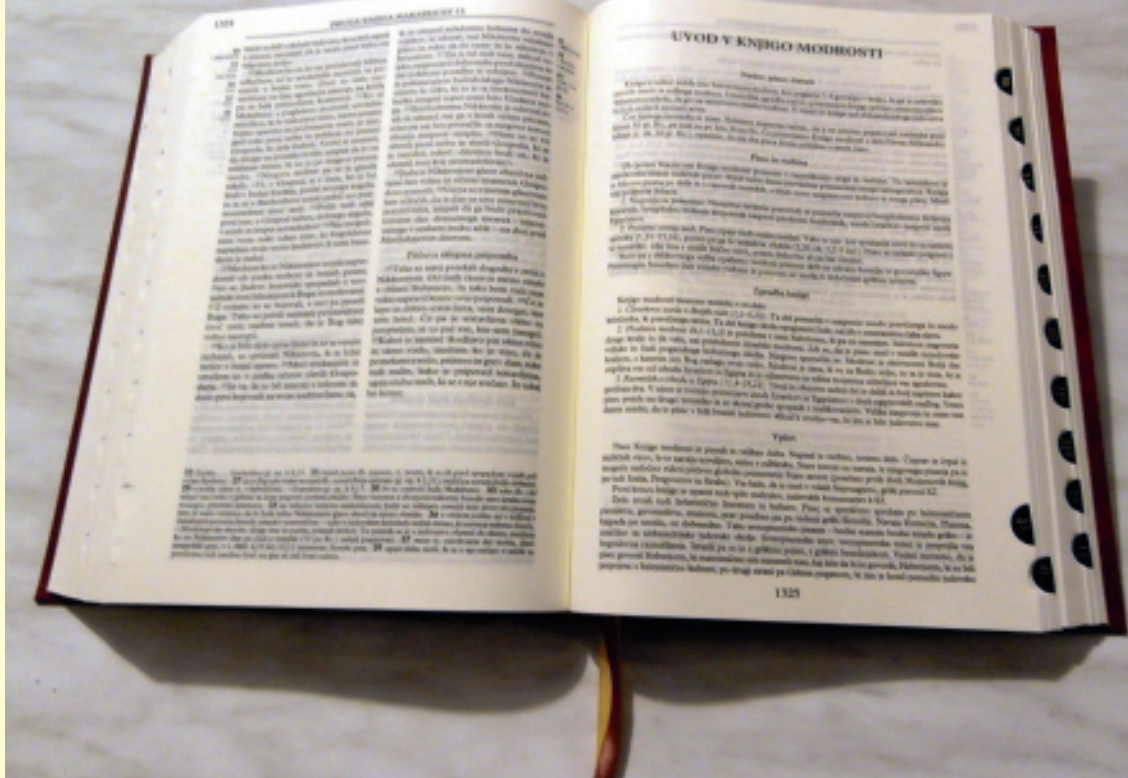
izberemo s svojim srcem. Ona ima plašč. Pod Njen plašč in varstvo se zatekajmo vsak dan znova, njej izročimo svojo družino in vse svoje. »Glej, tvoja Mati!« Jezusova beseda nadaljuje svoj tek skozi vse dneve in vse čase. Vzemi jo k sebi!

3. Na oltar postavimo svoje družinsko Sveto pismo. Vsak dan ga vzemi in beri na glas svojim otrokom in ostalim, ki živijo s teboj. Če si sam, ga prav tako beri glasno. Po branju odlomka Sveto pismo vsakokrat poljubi in to napravi s srcem. To je poljub tvojemu Učitelju.

4. Na oltar položi družinski rožni venec. Vsak dan ga vzemi v roke in moli z njim, po možnosti skupaj s svojo družino. Če živiš sam, moli rožni venec sam. Imamo samo dve sporočili, za kateri Gospa prosi, da ju živimo vsak dan: branje Svetega pisma in molitev rožnega venca, in to s srcem.

5. Na oltar postavi blagoslovljeno vodo. Poškropi in blagoslovi svoj dom vsako soboto, ob tem pa moli Vero in skupno družinsko molitev. Tako se bo tvoja družina čutila pod plaščem Matere in njene močne priprošnje.

6. Na oltar postavi svoj molitvenik in svečo, ki jo boš prižgal, ko boš bral Sveto pismo. Družinski oltar je mesto našega družinskega srečanja v molitvi z Gospodom. To je naš Tabor, na katerem vsakič prepoznavamo Jezusa v novi luči. Ta oltar bo ostal za teboj kot spomin in dediščina tvojim

otrokom in potomstvu. Vedno se bodo spominjali, kako so mama, oče, babica, dedek in vsa družina ohranili svojo vero, mir in edinstvo, ljubezen in slovo v družini.

Naš apostolat:

Gospa te prosi, skozi solze, da
najdeš svoje družinsko Sveto pismo,
da se zaljubiš Vanj in v Njo in da druge
privedeš k temu Izvoru radosti, ljubezni in miru.
Bodi pričevalec in oznanjevalec Božje Besede!

Če si žalosten – Jezusova beseda bo tvoje veselje.
Če si bolan – Jezusova beseda bo tvoje zdravilo.
Če si negotov, slaboten, utrujen – tu je tvoja moč.

Odpri Sveto pismo!

(Članek je iz revije XIII. sabor Molitvenog pobratimstva Pohodenje, 27.–28. 5. 2006. Široki Brijeg, Medjugorje; prevedla MC.)

ISKATI BOGA V NAJMANJŠIH

Pater Lionello Melchiori in Gregorie Ahangbonon sta obiskala Medžugorje. Pater Lionello je afriški misijonar, trenutno pa živi v Genovi. Povedal nam je, da ima Gregorie posebno poslanstvo od Boga. Njegovo je poslanstvo se je začelo, ko je v bolnikih »odkril« Boga, in to v bolnikih, ki jih je našel med najbolj zapuščenimi. Začelo se je pred 30 leti.

Gregorie izhaja iz Benina, vendar od leta 1971 živi v državi

Slonokoščena obala. Poročen je in je oče šestih otrok. Pripoveduje tako: »Nisem zdravnik, sem običajen delavec, vulkanizer. Moram povedati, da sem bil krščansko vzgojen, imel sem očeta, ki je bil katoličan, in jaz sem bil kot otrok krščen. Dokler sem še živel v Beninu, sem zares ljubil svoje krščanstvo in svoj krst. Ko pa sem prišel v Slonokoščeno obalo, sem zaslužil veliko denarja. S 23 leti sem si lahko kupil svoj avto, kar pa je v Afriki nekaj zelo redkega. Tedaj sem se oddaljil od Boga. Denar je

postal osrednja točka mojega življenja.

A kmalu so se name zgrnile velike težave, ostal sem brez vsega. Razmišljal sem celo o samomoru. Živel sem siromašno, ob meni je ostala žena in dvoje otrok, ki sem ju tedaj imel. Toda Bog je prišel v mojo revščino. K Bogu so me privedli bolečina, beda, trpljenje, zgodilo se mi je nekaj podobnega kakor v priliki o izgubljenem sinu. Bog mi je pritekel na pomoč in ponovno sem se obrnil k krščanski Cerkvi. Imel sem srečo, ker sem spoznal misijonarja, ki je organiziral romanje v Jeruzalem. Odšel sem tja in na tem romanju mi je Bog mnogo dal.

Ko sem se vrnil v Slonokoščeno obalo, sva se z ženo odločila, da ustanoviva molitveno skupnost. S to skupnostjo smo šli v bolnišnico, kjer smo molili z bolniki. Dojeli smo, da je mnogo bolnikov zapuščenih, ker v Afriki nimamo zdravstvenega zavarovanja. Tisti, ki nimajo denarja, se tudi ne morejo zdraviti. Tedaj smo videli, da jim moramo pomagati. Pričeli smo jih obiskovati in iskali smo denar za nakup zdravil, da bi jih pozdravili. Postopoma so ti bolniki pričeli ozdravljati, tisti, ki so umirali, pa so umrli dostojno. Rodila se je želja iskati Boga v siromašnih.«

»Od bolnikov v bolnišnicah smo odšli tudi k zapornikom,« nam pove Gregorie, ki se zahvaljuje

duhovnikom afriškim misijonarjem, ker so priznali njihovo delovanje. »Umsko bolni so v Afriki v posebnih ogradah, z verigami privezani k drevesom, da se ne morejo premikati. Mnogi zdravi ljudje so prepričani, da so obsedeni z zlimi duhovi, in ne poznajo njihove realnosti.« Gregorie jih je pričel osvobajati. Do sedaj je osvobodil okoli 30.000 takih bolnikov. Gre k njim, jih fizično osvobodi in odpelje v centre za rehabilitacijo, kjer jih usposobijo za nadaljnje življenje. Imajo enajst centrov, dvanajstega bodo zgradili v naslednjih mesecih. Zanimivo je, da so njegovi najbližji sodelavci osebe, ki so ozdravele.

Gregorie je dobil že različne nagrade za svoje delo. Spregovoril nam je tudi o svoji izkušnji Medžugorja: »Želim povedati, da je Medžugorje neobičajno in posebno mesto. To je mesto, kjer se je možno z roko dotakniti veličina Božjega usmiljenja in začutiti lepoto ter dobroto Materinega srca. Želim, da vsi tisti, ki se vračajo v svoje domove, ne pozabijo svojega srečanja z Gospo in Gospodom, ki so ga tu doživeli, ker so to svari, ki jih je potrebno hraniti v svojem srcu in se jih spominjati vse svoje življenje. Vse to nas mora pripeljati na pot resničnega spreobrnjenja.«

vir: www.medjugorje.hr

»VZTRAJAJTE V MOLITVI DO KONCA.«

V tokratni številki nam bo o sebi in o svojih vodenjih romanj v Medžugorje spregovoril gospod Kornelij Vidmar doma iz Izole. Vprašanja je zastavljal Herman Kocjančič.

Kako si zvedel za Marijina prikazovanja in kaj te je pritegnilo, da si obiskal Medžugorje?

Bilo je davnega leta 1982, ko je starejša gospa iz Ljubljane Gizela Hren prišla poleti v Izolo v hotel upokoencev Delfin. Po sv. maši nas je v cerkvi nagovorila. Povedala je, da je bila z ljubljanskimi romarji v Medžugorju, kjer se nebeška Mati prikazuje šestim preprostim otrokom. Povabila nas je, da z njo zmolimo vero

ter sedemkrat očenaš, zdravamarijo in slava Očetu. To je molitev, ki jo je Marija priporočila vidcem že v prvih dneh prikazovanj. Preprostost te stare žene me je pritegnila in z mamó sva jo povabila k nam domov, da bi nam kaj več povedala o prikazovanjih v Medžugorju. V dolgem in pristrčnem pogovoru je v meni zrasla velika želja, da bi tudi sam čim prej šel tja. Ob slovesu nam je gospa Gizela obljubila, da nam takoj, ko se bo ponovno kaj organiziralo, sporoči termin. Prav kmalu nas je poklicala. Zbrala se nas je torej skupinica dvanajstih romarjev s slovenske obale, ki smo v mesecu oktobru z ljubljansko skupino pod vodstvom gospe Zofije Rakušček odpotovali v Medžugorje.

Kakšen vtis je nate naredilo prvo srečanje? Si kaj dvomil o prikazovanjih?

Še danes mi je živo v spominu to prvo romanje, ki je v treh dneh nepozabnih doživetij začrtalo pot mojega življenja. Imel sem tudi posebno milost, da sem naslednjič šel v Medžugorje že v januarju 1983, ko je ob povratku v Slovenijo z nami prišla tudi vidkinja Ivanka Ivanković in nekaj dni preživela v Ljubljani. Vsak dan je imela videnje in po enem od videnj se je nepričakovano obrnila k nam (bilo nas je pet) in rekla: "Gospa je zadovoljna s vama. Ustrajte u molitvi do kraja." Kar nekaj ur nisem mogel doumeti, da nebeška Mati, tista, ki je rodila Jezusa, ki je bila z njim na Kalvariji in kasneje z učenci, po dva tisoč letih v Ljubljani

po mladem dekletu iz Medžugorja pove tako sporočilo. Z Ivanko sva se takrat veliko pogovarjala o Marijinih sporočilih in vseh dogodkih v Medžugorju. Takrat se je zgodila moja dokončna odločitev, da bom svoje življenje posvetil delu za Marijo. Zato sem si kasneje ob diakonskem posvečenju tudi izbral za svoje geslo: "Totus tuus Maria".

Kako si navezal stike z vidci? Si bil tudi ti na videnjih?

Leta 1983 sem imel triindvajset let. Moja mladost in značaj (mama Gorenjka in oče Tržančan) sta mi pomagala, da sem se zelo hitro spoprijateljil z vidci in s farani Medžugorja. To je bil čas, ko smo v bivši Jugoslaviji nabavljali gorivo na bone. Velikokrat smo zbrali cele šope bonov, ki so Medžugorcem prišli prav

za gorivo za poljedelske stroje in automobile. Tudi kakšne škatlice cigaret Marlboro "trdo pakiranje" so bili veseli, pa kakšne škropilnice za modro galico za škropljenje trt, ki smo jo uvozili iz Trsta, in še druge take malenkosti so utrjevale naše prijateljske vezi. Bil sem najmlajši vodič v Sloveniji in za razliko od nekaterih starejših vodičev sem hitro začel aktivno govoriti hrvaški jezik. Krog prijateljstva se je začel hitro širiti od fra. Joze Zovka, dr. fra.Slavka Barbariča, dr.fra.Tomislava Pervana, fra Petra Ljubičića, prof. dr. Renea Lorentena (mariologa), Tomislava Ivčića (hrvaškega pevca), ki je redno prihajal v Medžugorje, do pokojne gospe Maje Zalar, s katero sva veliko sodelovala, in še veliko drugih.

Kaj te je najbolj nagovorilo, da si se temu v tolikšni meri posvetil?

V Medžugorju me je navdušila preprostost in pristnost ljudi. Seveda pa me je najbolj pritegnila prisotnost Božje Matere in njena sporočila. Še danes občudujem medžugorske vidce, ki so, kot pravijo sami, instrument v Božjih rokah, kako potrpežljivo sprejemajo romarje z vsega sveta in odgovarjajo na nešteta vprašanja, velikokrat enaka: »Kako je bilo prvega dne? Kako izgleda Marija? Zakaj se tudi nam ne prikaže? Zakaj Cerkev ne prizna Medžugorja? Zakaj niste šle v samostan? Zakaj fanta nista postala duhovnika?« Vem, da sam ne bi zdržal

takega pritiska iz dneva v dan in to že dvaintrideset let in pol. To je zame dokaz, da se je Medžugorja dotaknil božji prst in da je nam, ki živimo v tem obdobju človeške zgodovine, dana velika milost.

Kako si pričel organizirat romanja? Kako so ljudje sprejemali Medžugorje in videnja, kako so vidci sprejemali množice radovednih romarjev?

Ko sem prišel prvič iz Medžugorja, sem po telefonu poklical svojega velikega prijatelja, duhovnika g. Dominika Bizjaka – Dinka, ki je bil takrat kaplan v Tolminu. Novico je sprejel z veliko zavzetostjo in odgovornostjo. Kmalu mi je predlagal, da organiziramo romanje in tako omogočimo ljudem, da pridejo v ta milostni kraj k nebeški Materi, ki se je predstavila kot Kraljica miru. V nadaljnjih letih so sledila številna romanja iz različnih krajev, kar traja vse do današnjih dni. Velikokrat smo lahko prisostvovali videnjem iz neposredne bližine. V prvih dveh desetletjih Medžugorja je bilo to večkrat možno, v današnjih dneh pa je to skoraj nemogoče. Priložnost je le vsakega drugega v mesecu, ko ima vidkinja Mirjana Dragičević-Soldo videnje pri plavem križu v Bijakovičih pod mestom prvih prikazovanj. Takrat se okoli nje zbere nekaj tisoč ljudi z vsega sveta.

Kako pa je vplivalo Medžugorje na tvoje življenje?

Praktično je vse moje življenje povezano z Medžugorjem. Petega avgusta 1990 sem se v kapelici prikazovanj v medžugorski cerkvi poročil. Z ženo Suzano imava tri sinove, Mihaela, Gabrijela in Rafaela. V zadnjem času mi prav žena velikokrat priskoči na pomoč pri zbiranju prijav in organizaciji romanj. Ima veliko karizmo za delo z ljudmi in vse kar dela, dela s srcem.

Ali današnje vodenje romanja kaj razlikuje od tistega pred dvajsetimi, tridesetimi leti?

Sam ne vidim neke velike razlike. Ljudje imamo veliko problemov, težave z medsebojnim razumevanjem, težave z zdravjem, problem je zvestoba, težko je verovati, Cerkev pretresajo razne afere in škandali. Človek si želi, da bi v duši izpolnil duhovno praznino – vakuum.

Veliko ljudi odhaja v Medžugorje, ker se želijo približati Bogu. Nekateri gredo iz radovednosti, nekatere vodi želja, da bi pridobili energijo za življenje, za zdravje ... Človek hrepeni po Bogu, po večnem življenju ... Res pa je, da opažam razliko bolj v »zunanjih« stvareh, predvsem v zahtevi po večjem udobju namestitve, kar je po eni strani razumljivo. Včasih smo bili zadovoljni, da smo dobili prenočišče in osnovno hrano, danes je to drugače. Potrošništvo nas je naredilo nenasitne.

Ali se ti zdi, da se v svetu zaradi Medžugorja kaj spreminja? Se morda ljudje v tvoji sredini kaj spreminjajo zaradi Medžugorja?

V svetu SO velike spremembe, ki so povezane z Marijinimi prikazovanji v Medžugorju. Tudi miselnost katoliške Cerkve se počasi, a zanesljivo prilagaja nebeškim sporočilom. Ni naključje, da nam je v

tem času Bog podaril papeža Frančiška, ki je korenito spreminja našo miselnost. Marija nas v Medžugorju prosi, da molimo tudi za njene namene, posebej še za njen posebni načrt, ki se mora v prihodnosti uresničiti. Zaupajmo ji, da nam želi le najboljše, saj ji je zaradi vseh nas Vsemogočni dovolil, da stopi na našo grešno zemljo in nas opozori, da kri njenega sina Jezusa ni bila zastonj prelita za naše odrešenje. Pomagajmo ji s svojimi molitvami, postom in odpovedmi (žrtvami). To je nekaj najlepšega, kar ona lahko prinese pred Stvarnika, in ga prosi za naše odrešenje. V latinskih litanijah, kjer je imenovana "advocata nostra", je najlepše izražena njena vloga.

Ko si se v tolikšni meri posvetil Medžugorju, si razmišljal o družini ali si imel drugačne misli?

Po osnovni šoli sem sicer preživel eno leto v srednji verski šoli (gimnaziji) v Vipavi z namenom, da bi si pridobil kvalitetno znanje srednje šole. Tam je bil moj sošolec moj sedanji župnik, g. Janez Kobal. Takrat sem spoznal tudi sedanjega koprskega župnika prof. dr. Primoža Krečiča in g. Alojza Subana, župnika v Desklah, s katerimi sodelujemo pri širjenju Marijinih sporočil iz Medžugorja. Jaz sem imel svoje načrte, Bog pa je drugače usmeril mojo življenjsko pot. Gimnazijo sem zaključil v Kopru, naredil še zdravstveno šolo in kasneje pridobil še teološko izobrazbo. Tako me je 26. decembra 2010, na praznik

sv. Štefana, takratni koprski škof ordinarij msgr. Metod Pirih posvetil v stalnega diakona. Diakonski poklic mi je v neprecenljivo pomoč pri vodenju romanj. Velikokrat ne uspem dobiti duhovnika, ki bi duhovno spremljal romarje (kar se mi zdi za romanje nujno!), pa lahko sam blagoslovim nabožne predmete in opravi pripravo na sv. spoved, da se romarji lahko spovejo v Medžugorju. Veliko jih to opravi potem, ko več desetletij niso stopili v cerkev. Taka spreobrnjenja so zame na romanjih nekaj najlepšega.

Kaj bi povedal romarjem preden gredo na romanje, kaj je smisel takega romanja?

Ko so na prvo obletnico prikazovanj vidci vprašali nebeško Gospo, koliko ljudi je bilo v Medžugorju, je bil njen odgovor: "Sto petindvajset tisoč ljudi sem poklicala."

To je bilo zame jasno sporočilo, da nas Marija na romanje pokliče. Velikokrat sem poslušal pričevanja romarjev, ki so želeli priti v Medžugorje, pa jim ni bilo dano. Potem pa se je v nekem trenutku »odprlo« in vse je šlo gladko. Vsakemu bi svetoval, da gre prvič v Medžugorje organizirano, da ga vodič in duhovni voditelj pripravita na velike stvari, s katerimi se bo srečal. Nekdo, ki gre v Dalmacijo na dopust in si potem mimogrede turistično ogleda Medžugorje, ne more tega milostnega kraja v polnosti doživeti, razen če je tam že bil. Ali pa je to le začetek, spodbuda, da drugič potuje z organizirano skupino in resnično doživi Medžugorje v vsej polnosti. Vsakemu, ki bo poromal v Medžugorje, želim, da tam spozna Božjo ljubezen in da Marija prevzame njegovo srce, kot je že prevzela srca milijonov romarjev z vsega sveta.

Naši največji priprošnjiki

Zadnjo nedeljo v septembru so gođovali najvišji angeli v službi vsemogočnega Boga. To so nadangeli: sv. Mihael, sv. Gabrijel in sv. Rafael. Z vsem svojim bitjem so usmerjeni v Boga, pred katerim »stoje«, hkrati pa so vedno obrnjeni tudi k nalogam, za katere so poslani. Ljudje smo jih vzljubili po Božji besedi, ki opisuje njihova dejanja, še bolj pa jih vzljubimo potem, ko začutimo njihovo pomoč ali kar čudežen poseg takrat, ko po Božji volji v našem življenju izpolnijo naše vroče želje ali prošnje v težavah in stiskah.

V imenih teh angelov prepoznamo

njihovo izredno poslanstvo v zgodovini odrešenja. Mihaelovo ime pomeni: »Kdo (je) kakor Bog?«, kar je bilo geslo vseh Bogu zvestih angelov v nasprotju s prevzetnimi angeli in njihovim geslom: »Najvišjemu hočemo biti enaki.« V novi zavezi je sv. Mihael prikazan kot angel novega božjega ljudstva, zavetnik vesoljne Cerkve, bojevnik pred skušnjavcem, velik priprošnik za ljudi pred Bogom, posebej za umirajoče.

Nepogrešljiv je nadangel Gabriel, »božji junak« ali »Bog se je izkazal močnega«. Šest mesecev po obisku pri Zahariju, kateremu se je predstavil, je prišel k Mariji in ji oznanil, da jo je Bog izbral za človeško mater svojemu Sinu. Pripisujejo mu, da je oznanil Jezusovo rojstvo betlehemskim pastirjem in da je svetim ženam prvi sporočil veselo oznanilo, da je Učenik vstal od mrtvih in živi. Gotovo je velik priprošnik k zaželenemu spočetju mladim materam in zaščitnik vseh krščanskih družin.

Nadangelovo ime Rafael pomeni »Bog je ozdravil«. O njem govori Tobijeva knjiga (Tob 12, 15), apokrifna Henohova knjiga pa trdi, da je »postavljen nad vse bolezni in nad vse človeške rane«. S pomočjo sv.

nadangela Rafaela »za ljubo zdravje, molitvijo, katere so nas naučili starši
za pravo – zdravo pamet in modrost že v zgodnji mladosti.
Te prosim, Gospod!«.

Kmalu zatem, 2. oktobra, pa
so godovali sv. angeli varuhi. Vsak
človek ima svojega angela varuha in
prav je, da se mu osebno vsak dan
zjutraj in zvečer priporoča s prelepo

Mogočni zbor svetih angelov,
svetih dobrih angelov varuhov,
svetih mogočnih nadangelov
prosile za nas!

Frane

OBVESTILO IN VABILO

Na prvem izobraževanju vodičev v Medžugorje smo se dogovorili, da
skupaj poromamo v ta milostni kraj. Romanje bo od 21. do 23. februarja 2014
pod duhovnim vodstvom g. Primoža Krečiča. Vsi, ki bi želeli iti, se lahko
prijavite naslednjim osebam: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058, Frane
040/306-692, Petra 030/308-686.

Vabimo pa tudi druge medžugorske romarje, ki vam morda ta termin ustreza,
da se prijavite. Vaše prijave bomo sprejemali do zapolnitve razpoložljivih
mest.

Društvo Mir Slovenija

OBVESTILO

V prihodnjem letu bomo organizirali prvi slovenski Marijin dan, ki bo
potekal po medžugorskem molitvenem programu (molitev rožnega venca,
spoved, maša ...). Namen tega dneva bo srečanje in medsebojno spoznavanje
čim več medžugorskih romarjev ter skupna molitev k naši nebeški Materi.
Vabljeni 31. maja 2014 (kraj srečanja bo določen kasneje).

Društvo Mir Slovenija

Dar za posamezno številko (dvojno) 2€.

Dar za celoletno naročnino po pošti za leto 2013 je 15 €.

Dar za celoletno naročnino za EU po pošti za leto 2013 je 20 €.

Dar za celoletno naročnino za ostali svet po pošti za leto 2013 je 25 €.

DAR IZ SLOVENIJE.

SI 56 0201 3025 9455 807 s pripisom DAR ZA MIR.

Referenca prejemnika je SI00 2013.

DAR IZ INOZEMSTVA:

IBAN: SI 56 0201 3025 9455 807, BIC/SWIFT: LJBASI2X

DRUŠTVO MIR SLOVENIJE, LJUBLJANA, ČERNETOVA 20

Izdaja Društvo Mir Slovenija, Černetova ulica 20, 1000 Ljubljana.

Za prijave ali objave revije lahko kličete: Frane 040/306-692,
Petra 030/308-686 od 16h-21h.

Dopise naslovite na: revija.mir@gmail.com

Tisk: Salve d.o.o, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

ROMANJA

Od 13. do 15. decembra. Odhod iz Kranja ob 19. uri, preko Ljubljane ob 19.20 uri, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21. uri. Povratek 15. decembra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 29. decembra do 1. januarja 2014, za silvestrovo in novo leto. Odhod iz Ljubljane ob 6. uri, povratek: 1. januarja zvečer. Prijave: Petra 030-308-686

Od 30. decembra do 2. januarja 2014, za silvestrovo in novo leto. Odhod iz Ljubljane ob 6. uri, povratek: 2. januarja zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 ali Anica 01/537-38-44 ali Majda 01/836-19-24

Od 17. do 19. januarja. Odhod iz Kranja ob 19. uri, preko Ljubljane ob 19.20 uri, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21. uri. Povratek 19. januarja zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 14. do 16. februarja. Odhod iz Kranja ob 19. uri, preko Ljubljane ob 19.20 uri, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21. uri. Povratek 16. februarja zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 31. januarja do 3. februarja 2014. Odhod iz Ljubljane ob 6. uri, povratek 3. februarja zvečer. Prijave: Petra 030/308-306.

Od 16. do 19. marca 2014 za Mirjanino videnje za Obalo in Ilirsko Bistrico. Prijave: Suzana 041/585-760 in Kornelij, stalni diakon, 031/259-037, organizira župnija Izola.

Od 1. do 4. maja 2014 za Obalo in Ilirsko Bistrico. Prijave: Suzana 041/585-760 in Kornelij, stalni diakon, 031/259-037, organizira župnija Izola.

Od 23. do 26. junija 2014 za 33. obletnico prikazovanj za Obalo in Ilirsko Bistrico. Prijave: Suzana 041/585-760 in Kornelij, stalni diakon, 031/259-037, organizira župnija Izola.

14. marca 1985. "Dragi otroci! V svojem življenju ste vsi izkusili svetlobo in temo. Bog vsakemu človeku pomaga spoznati dobro in zlo. Kličem vas k luči, ki jo morate ponesti vsem ljudem v temi. Dan za dnem prihajajo v vaše domove ljudje, ki živijo v temi. Dragi otroci, dajte jim luč! Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."